

der lød som et virkeligt Forsvar. Men det ærede Medlem kom i den sidste Del af sin Tale med nogle Udtalelser, som vi alle kan underskrive, og som vi alle kan være vel tilfredse med at høre, ikke mindst fra en Socialdemokrat. Jeg tror, disse Udtalelser skete med fuld Overbevisning, disse om, at det er langt lykkeligere for Samfundet og for Arbejderne, at de faar deres Indtægt ved Arbejde end ved Understøttelse, og derom kan vi alle være enige. Men om Midlerne til at gennemføre dette lykkelige Maal under de nuværende Forhold, er det ikke saa let at blive enig. Naar det ærede Medlem synes at mene, at man kunde naa det Maal ved at tage store Skatter af Krigsindtægter, sagde jeg i Fjor paa mit Partis Vegne, at til under de nuværende Forhold at tage en større Skat af de store Indtægter og ikke mindst af Merindtægt paa Grund af Krigen var vi fuldstændig villige, og det er vi ogsaa gaaet med til under den Lovgivning, vi nu har haft. Men naar det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) mener, at man dermed kan komme til Summer, som kan skaffe hele den store Befolkning her i Landet, som han kalder Arbejderne, og ved hvilken Betegnelse han maa forstaa Arbejdere i højst udvidet Forstand, i en Forstand, hvori vi alle er Arbejdere, tilstrækkelig billige Fødemidler ved en Merbeskatning af de store Indtægter, kan jeg ikke følge ham deri.

Jeg tror ikke paa, at der ved dette Middel kan skaffes saa store Summer til Veje, og jeg vil til Motivering deraf kun levere et eneste statistisk Tal, som rigtignok ikke er fra i Aar, men fra 1909—10. Jeg vil haabe, at Forholdene er lidt bedre nu, men jeg ved ikke noget om, hvor meget de kan være bedre. Hvis det ærede Medlem vil tage de officielle Meddelelser om Skatteindtægterne her i Landet fra 1909—10 — vi har ikke senere faaet Opgørelser af den Art —, vil han finde, at det Antal Skatteydere her i Landet, som havde en Skatteindtægt af 6,000 Kr. og derover, udgjorde ikke fuldt 1 pCt. af det samlede Antal Skatteydere. Det er troligt nok, at Forholdene har bragt dette Tal til at vokse noget, men selv om det nu skulde være fordoblet eller tredoblet, forekommer det mig, at det ærede Medlem ved dette Forhold, hvis Rigtighed han maa erkende, vil indse Umuligheden af at tilvejebringe den lykkelige Tilstand, som han ønsker, ved Hjælp af den Udvej at beskatte de ganske faa, der har store

Indtægter. Vi kan være enige om Formaalet, men jeg tror, det vil være ret vanskeligt at naa det. Om Finansministeren har Midler til at naa Maalet, vil Tiden vise.

Jeg kommer saa til de Udtalelser, som jeg havde i Sinde at fremsætte. I Fjor, da jeg talte paa mit Partis Vegne ved Finanslovsforslagets første Behandling, drejede mine Ord sig om den Ordning, der nylig var truffet, Overenskomsten af 30. September, den saakaldte Kontrolministeroverenskomst, som skulde afløse det stærke Mistillidsforhold, der var indtraadt mellem Regeringen og de Partier, der ikke hørte til dens særlige Tilhængere og ikke kunde give den deres Tilslutning til det, der foregik i hele det triste vestindiske Salgs- og Motiveringsmaals med tilhørende Dementier og Tillidsforhold, der under Krigen, paa Grund af Krigsforholdene, da bestod mellem Regeringen og selv de Partier, der ikke var dens egentlige Meningsfæller. Jeg sagde om den Ordning, som man den Gang indførte, idet jeg brugte et meget mildt Udtryk, at vi gik til den uden nogen som helst Begejstring; men jeg føjede til, at da vi nu en Gang havde accepteret den, vilde vi medvirke til at føre den ud i Livet og forsøge, om man ad den Vej kunde naa til det, der skulde være Formaalet: at alle Partier gennem en Minister uden Portefeuille havde Adgang til at skaffe sig nøjagtige Oplysninger gennem Statsraad og Ministerraad om Regeringens Handlinger, Planer og Motiverne til dens Handlinger, saa at man kunde overbevise sig om Loyaliteten og Forsvarligheden deraf; tillige skulde Partierne ved denne Ordning have Adgang til at blive underrettet om de nye Foretagender, Regeringen maatte agte at sætte i Værk udenfor de egentlige løbende Forretningers Omraade, og standse saadanne Foretagender, hvis Partierne fandt, at de ikke kunde gaa med dertil. Jeg udtalte mig den Gang ikke saa lidt skeptisk om Muligheden af at opnaa dette Formaal, men sagde paa mit Partis Vegne, at hvis det nævnte Maal viste sig opnaaeligt, vilde man neppe hos os behøve at frygte for et Brud paa den Borgfred, som det vilde være højst ønskeligt at opretholde under saa vanskelige Forhold som de nuværende, selv om der ikke var et egentligt Tillidsforhold til Stede; men hvis dette System ikke gik, vilde vi forbeholde os at søge at faa det hævet og vende tilbage til det Modsætningsforhold, der er en naturlig